

Ensimmäinen luku Melvin Webster käveli tummassa kangastakissaan pitkin New Yorkin katuja, syysviiman puriessa ikävästi poskia. Hän puhalsi vaaleanharmaata savua kohti pimenevää taivasta ja tiuhensi hieman tahtiaan päästäkseen mahdollisimman pian takaisin sisälle. Haroessaan tummia hiuksiaan poika mietti, kuinka helppoa olisi vain lähteä tuosta kaupungista pois ja aloittaa uusi elämä jossain muualla, voisi unohtaa menneen ja saada jotain jopa aikaiseksi. Hän ei uskonut voivansa elää koko elämänsä vain tuossa kaupungissa, vaikka koko hänen elämänsä on saanut alkunsa siellä ja vanhempansa, äitinsä, mielestä sen myös tulee pysyä siellä. Melvinin isä oli hävinnyt jo monta vuotta sitten, eikä asiasta puhuttu lähes koskaan kotona, syystä tai toisesta. Mitä Melvin oli saanut selvää äitinsä hysteerisestä itkusta silloin aikoinaan, oli miehen häipyminen johtunut pääasiassa juuri hänestä. Kyllä Melvin itsekin ymmärsi, ettei hän ollut helppo tapaus, eikä sellainen nuori, jonka jokainen vanhempi tahtoi lapsensa olevan. Hän oli lähinnä sellaisen vastakohta, eikä hän tahtonut välillä piitata käytöksensä seurauksista. Nuori mies olikin kielenkäyttönsä sekä käyttäytymisensä takia usein ongelmassa, mutta useista jälki-istunnoistakin hän saattoi luistaa kenenkään huomaamatta. Kun tummahiuksinen poika sai tupakkansa poltettua, alkoi hän kävellä taas aikaisempaa nopeammin ja pääsi pian perille tumman rakennuksen portaille. "Kutsuit minut, mitä haluat tällä kertaa?" Melvin kysyi katse maassa ja vasta saatettuaan kysymyksensä loppuun, käänsi katseensa tummaan hahmoon edessään. Se oli oikeastaan vain mustaa, paksua savua, joka muodosti pitkän ihmismäisen hahmon. Hahmon, jota Melvinin täytyi kunnioittaa, tai hänen elämässään ei olisi pian enää mitään järkeä. Hän oli omistanut elämänsä lapsesta saakka tuolle, eikä aikoi lopettaa ennenkuin Herransa sitä erikseen pyytäisi. Kuului vaimeaa hurinaa ja murinaa, kun hahmon tyhjät kuopat silmien tilalla välähtivät ja tuo alkoi kiertää poikaa hitaasti. "Websterin nuori, olet käyttäytynyt tottelevaisesti viimeiset vuotesi ja aion palkita sinut", hahmo kertoi ja kuljetti pitkiä, sormen kaltaisia ulokkeitaan pitkin Melvinin hartioita jättäen niille hetkeksi tummat vanat, jotka kuitenkin hävisivät parissa sekunnissa. "Mutta ennen arvosu korotusta, sinun täytyy hoidella vielä yksi henkilö. Hän on arkkienkeli Gabrelin jälkeläinen, yhtä voimakas kuin sinä. Älä anna houkuttelevan ulkonäön saattaa sinua vaaraan, vaan tuhoa se hyvän puolustaja ennen kuin se pääsee käsiksi sydämeesi ja alkaa lämmittämään sitä", hahmo sanoi ja puristi pojan olkaa kipeästi, "muistat vain lupauksesi." Melvin puristi silmänsä kiinni ja raotti huuliaan henkäistäkseen, mutta kipu lakkasi pian. Hän ei tuntenut muuta kipua kuin itse arkkienkeli Luciferin tuottaman kivun, jota hän oli juuri äsken kokenut. Muulta kivulta häntä suojasi tuon pahuuden luomuksen kanssa tehty sopimus, joka kattoi koko hänen aikansa tuon palvelijana. "Minä muistan", Melvin henkäisi ja tunsi pistokset silmissään räpäyttäen niitä parikin kertaa. Pistos johtui siitä, että hän sai taas nähdä ketkä olivat enemmän pahan kuin hyvän puolella, jotka voisivat auttaa häntä hänen tehtävässään. Kuten aina kun noin tapahtui, nytkin pojan silmäkulmista valui lämpimät pisarat poskille, ei tosin vettä kuten ihmisillä, vaan verta. Melvin ei vaivaantunut pyyhkimään tummia vanoja pois poskiltaan, vaan veti hupun päähän peittämään kasvojaan, alkaen kävellä kohti kotinaan toimivaa taloa. Melvin avasi oven ja asteli sisälle, heitti takin naulakkoon ja potkaisi kengät pois jaloistaan ja jatkoi matkaansa syvemmälle taloon. "Sinun pitäisi lopettaa tuo, jättäytyä pois siitä leikistä. Älä leiki isoa, älä tee sitä vielä", kuului hauras ääni olohuoneesta, ja Melvin pysähtyi oviaukon kohdalla kuin seinään. Hän käänsi päänsä äänen suuntaan ja näki muutaman metrin päässä itsestään nojatuolin, jossa hänen äitinsä Edith istui lopen uupuneen näköisenä. Posket olivat lommoilla ja silmien alla oli tummemmat varjot kuin yleensä. Melvin kiristi hampaitaan ja käänsi katseensa takaisin siihen suuntaan, jonne aikoi mennä. Ja sinne hän jatkoikin kävelyään sama tyhjä katse silmissään, eikä antanut naiselle vastaukseksi edes pienintä mahdollista tuhahdusta. Mitäs hänen äitinsä oli

pitänyt mennä rakastumaan itse Luciferiin, ei se ollut hänen syytään, ei häntä ollut vielä silloin olemassa - vaikka pian sen jälkeen olikin. Edithillä ja Luciferilla ei ollut mennyt kauaa, kun he olivat näyttäneet ja kuulostaneet olevan täysin rakkauden pauloissa. Ja niin he olivatkin, rakastivat toisiaan enemmän kuin mitään muuta maailmassa, vaikkei arkkienkeli sitä itselleen halunnutkaan myöntää. Kun olento oli saanut tietää raskaudesta, hän oli ymmärtänyt, että voimansa alkoivat hiipua rakkauden tähden, hän alkoi muuttumaan pikkuhiljaa ihmiseksi. Ja sitä hän niin voimakas olento ei tahtonut itselleen tapahtuvan, joten hän oli hylännyt Edithin, sekä ensimmäisen ja viimeisen lapsensa. Kun Melvin oli päässyt kuuden vuoden ikään, oli Lucifer ilmaantunut yllättäen uudestaan paikalle ja ilmoittanut niin suoraan kuin mahdollista, että mitä hän halusi noustessaan ylös Maan pinnalle. Melvin muisti ne sanat itseasiassa vieläkin erittäin hyvin, sanasta sanaan, vaikka siitä oli jo yksitoista pitkää vuotta. "Tahton poikasi, poikamme, sanansaattajakseni." Ja pimeyttä kun Melvinin keho ja mieli oli jo omistanut, lupautui hän arkkienkelin alaiseksi sen enempää miettimättä ja asiaa ymmärtämättä, vaikka hänen äitinsä sitä oli itkien yrittänyt selittää ja estää poikaansa lupautumasta moiseen. Se vei Edithin elämänvoimaa, imi sitä jokainen kuukausi, jokainen viikko aina vain enemmän. Ja jos Melvin olisi vielä pahuuden sanansaattaja täyttäessään kahdeksantoista, veisi hän äitinsä hengen - lopullisesti. Eikä Melvin tiennyt sitä, vaikka Edith alkoi näyttämään siltä, että hän olisi pian vain elävä luuranko kalpean ihonsa kanssa, lihakset alkoivat kuihtua ja käveleminen oli hidasta ja laahaavaa. Äänikin oli aivan erilainen kuin se oli ollut, se oli eloton ja surkea, ennen se oli ollut täynnä iloa ja varsin hehkeä. Vaan eipä ollut enää, harmi vain. Niin monet kun olivat rakastaneet juuri ääntä ja heleää naurua tuossa naisessa, sitä elonvoimaa joka oli uokunut hänestä jokaikinen päivä. Varmaankin juuri se asia oli herättänyt Luciferin mielenkiinnon. Vaikka Edith olikin ollut uskonnollinen ja täysin hyväsydäminen, eikä olisi satuttanut edes karpästä, Lucifer oli rakastunut juuri häneen. Melvin käveli hitaasti portaat yläkertaan ja sieltä siirtyi kylpyhuoneeseen ja lukittautui sinne. Koko kylpyhuoneen ilma tuntui muuttuvan vaikeasti hengitettävissä olevaan ilmaan ja hetken poika vain haukkoi henkeään. Hän tuki itseään lavuaarista kiinni pitäen ja puristi leukansa kiinni rintakehäänsä. Hiljaisuudessa kuului vain haukkova hengitys, sekä veripisaroiden putoaminen lattialle. Ei kaikki sitä kuulisi, mutta yliluonnollisen tarkan kuulonsa takia Melvin kyllä kuuli. Nostaessaan lähes kokonaan mustien silmien katseensa suureen peiliin edessään, hän huokaisi ja peruutti askeleen nojaten takanaan olevaan seinään. "Gurina suntsitu arriskua, bestetik, ez kezkatu..." Melvin puhui hiljaa. Kieli oli baskia, eikä kovin monet ihmiset sitä ymmärtäneet ja hyvä niin - yleensä hän manasi sillä kielellä koska se oli helpointa. Lucifer oli tuon kielen hänelle opettanut. 'Vaara, tuho, voita muut, älä välitä', noin hän oli äsken sanonut ja tuijotti intensiivisesti peilikuvansa silmiä, jotka palautuivat hitaasti takaisin ihmismäisiksi. Melvin pesi kasvonsa kylmällä vedellä ja kuivasi ne nopeasti taputellen, harjasi valkoiset hampaansa ja laahusti sitten omaan huoneeseensa välttämättä äänien päästämistä. Edith oli jo todennäköisesti nukahtanut ja paholaisen piirteistään huolimatta poika ei halunnut herättää häntä. Nukkuisi nyt kun voisi, nainen kun näki niin usein painajaisia jotka herättivät hänet sekä Melvinin. Saatuaan vaatteet pois päältä, Melvin lysähti sängylleen istumaan ja kaatui sitten selälleen. Hän tuijotti kattoa turhautuneena ja mietti, miltäköhän Gabrielin jälkeläinen mahtaisi näyttää, olisiko hän tyttö vai poika? Vaaleat hiukset olivat jokatapauksessa varmat, sen hän tiesi. Raphaelin jälkeläisellä oli ruskeat hiukset ja Michaelin jälkeläisellä punaiset. Kai hänen sitten pitäisi näyttää edes hyvältä, jos kerran pitäisi varoa houkuttelevaa ulkonäköä, ettei vain sydän lämpenis liikaa. Aamu koitti nopeammin kuin Melvin uskoi, sillä pian hän raotti silmiään auringon valon tunkeutuessa verhojen väleistä sisälle, muodostaen lattialle erilaisia kuvioita. Tummahiuksinen poika kääni päätään sivulle ja

sammutti soivan herätyksensä, muttei vaivaantunut nousemaan vielä ylös sängystään. Hän oli henkisesti väsynyt, mutta fyysisesti virkeä kuin olisi nukkunut viimeiset kuusi vuotta. Melvin nousi ylös sängystään ja venytteli ensin selkäänsä pitkään haukotellen, jonka jälkeen siirtyi vaatekaapilleen ja kävi tummanpuhuvia vaatteitaan läpi. Pian hän olikin jo tuon päivän kangaskaistaleensa valinnut ja veti mustat, repaleiset farkut jalkoihinsa ja ylävartaloa peittämään hän laittoi vielä Slipknotin bändipaidan. Alakerrassa oli autiota, ei kuulunut oikeastaan mitään muuta kuin lämmityksen hiljainen surina ja kaukaisesta makuuhuoneesta kuuluva tuhina. Oli oikeastaan ihme, ettei Edith ollut herännyt kiljuen kertaakaan tuon yön aikana. Mitä ilmeisimmin Lucifer oli siis antanut naisen nukkua yhden yös rauhassa lähettämiltään painajaisilta. Melvin siirtyi kävellen huoneesta toiseen ja pysähtyi keittiön oviaukon luokse. Tostakin kohtaa puuttui ovi vain hänen takiaan, kiitos lähes jokapäiväisille vihanpuuskille, joita hän ei osannut hillitä laisinkaan. Mutta se näytti paremmalta ilman ovea, eli kai hän osasi parantaa talon sisustusta ja pohjapiirrosta. Hänen voimillaan kun pystyi tekemään lähes mitä vain, ne olivat voimakkaammat kuin maailman vahvimalla miehellä - ainakin viisikymmentä kertaa vahvemmat. Mutta vain tiettyjen manausten ja loitsujen jälkeen, ilman niitä hän oli melkein kuin normaali ihminen muiden joukossa, herätti vain enemmän huomiota kuin muut tummissa vaatteissaan. Melvin kävi jääkaapilla ja avattuaan sen, katseli hetken sen sisältöä inhon häivähdys katseessaan. Niin paljon kasviksia ja muuta ruokaa, josta hän ei pitänyt ollenkaan. Poika sulki jääkaapin oven ja otti käteensä tummanpunaisen omenan hedelmäkulhosta. Hän oli juuri kohottamassa sen huulilleen, kun kuuli oven avautuvan toisessa päässä taloa. Melvin puri hampaitaan yhteen ja käveli omena kädessään eteiseen. "Oletko jo lähdössä? Olisin voinut keittää teetä ja tehdä lettuja", Edith sanoi hiljaa ja pysähtyi parin metrin päähän pojastaan kädet puuskassa rintakehällään. Poika kallisti hieman päätään katse lattiassa ja veti kengät jalkoihinsa. "Älä esitä, että kaikki olisi hyvin. Tiedät itsekin varsin hyvin, että välimme eivät ole entisensä", Melvin totesi kylmällä äänensävyllään ja vilkaisi naiseen silmäkulmastaan samalla, kun laittoi mustaa nahkatakkaa päälleen. "Ja sitäpaitsi, minä vihaan lettuja. Et edes tunne minua!" Hän lisäsi vihaisesti murahtaen, saaden naisen puremaan huultaan ettei alkaisi itkemään. "Minä tunsin sinut vielä muutama vuosi sitten ja silloin sinä vielä pidit letuista. Hyvä jos nykyään syöt edes omenan päivässä. Olet muuttunut liikaa, Lucifer ei ole hyväksi sinulle." Herransa nimi särähti Melvinin korvaan, kun sitä käytettiin väärin ja jos se mainittiin negatiivisessa lauseessa. Poika kääntyi hitaasti, kulmat kurtussa ja huulet rakosillaan kohti äitiään. "Ihminen voi muuttua parissa päivässä todella paljon. Kuvittele, kuinka nopeasti jumalallinen olento voi muuttua kahdessa sekunnissa", Melvin totesi vakavana ja kohotti huulilleen ilkeyttä huokuvan virneen, "äläkä käytä väärin Herrani nimeä, tai saat kohdata vihani yksin." "Mutta Melvin.. Ottaisit nyt edes teetä?" Mutta oli jo liian myöhäistä, nuorukainen oli jo astellut ulos oveasta ja pamautti sen kiinni. Hän käveli nopeasti kohti tietä, jota eteenpäin kävellessään pääsisi koululle. Melvin käveli katse suoraan edessään ja sytytti itselleen tupakan. Miten se voi olla niin vaikea uskoa, ettei hän aikoisi lopettaa Luciferin palvelua ennen kuin arkkienkeli itse niin käskisi? Ja niin tuskin koskaan kävisi, joten Edith voisi lopettaa sen toivomisen ja pyytämisen, koska Melvin ei tekisi itse sen asian eteen mitään. Hän nautti olennon palvelemisesta ja väkivallan käyttämisestä. Oli mahtavaa nähdä ihminen makaamassa kärsivänä maassa, se tuotti pojalle nautintoa. Kyllä, hän oli sekaisin, menettänyt järjen rippeensä, sokaistunut Luciferin edessä. Mutta ei voinut mitään, aina ei voi voittaa. Tummanpuhuviin vaatteisiin sonnustautunut nuorukainen puhalteli savuja ulos ja pian veti jo uudet keuhkoihinsa nauttien siitä tunteesta, jonka se herätti kurkussa ja keuhkoissa. Se oikeasti rentoutti häntä, ei van sillä tavalla, että se sai hänet rentoutumaan niinkuin normaalisti pitäisi

pystyä ilman tupakkaa. Tupakka sai hänet rentoutumaan vielä paremmin ja se häiritsi hajuaistia sen verran, ettei hänen tehnyt mieli satuttaa jokaista joka tuoksahti pikkaisenkin positiiviselta voimalta.